

Mama

Claudiu Romănu

Când era copilăria... și-eram la-nceput de viață,
Nu știam ce-i bun sau rău, dar eu nu băgam în seamă,
Eram mic copil pe-atunci... n-am știut ce-i o speranță,
Dar știam un singur lucru - să te chem pe tine, mamă!

Dacă mă duceam la joacă și făceam vreun lucru rău,
Nu știam cum să rezolv ca să nu-mi mai fie teamă,
Dar veneam cu ochii-n lacrimi, mă puneam la pieptul tău
Și cu inima-mpietrită îți plângeam în brațe, mamă.

După o zi grea la școală, dacă luam vreo notă rea,
Când mă apropiam de casă cu gândul ca într-o dramă,
Spăimântat îți treceam pragul așteptând pedeapsa grea,
Dar tu mă iertai măicuță din sufletul tău de mamă.

Când am mai crescut puțin stăteam cu prietenii mai mult,
Și zi și noapte-ngândurat, fără ca să mai iau seamă
La cuvintele rostite ce-mi spuneau mai de demult,
Un cuvânt de-nvățătură - rostit de către tine, mamă.

Acum, când vremea a trecut și timpul trece-n veșnicie,
Mă-nalț cu o privire-n sus ca nota pusă într-o gamă
Și mulțumesc lui Dumnezeu că încă-mi ești speranță vie,
Iar cu ochii-nlăcrimați îți spun: Sărut-mâna, mamă!